

Դանիելի Գիրքը — Երեսուներեքերորդ համար

Կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրի ժամանակ դրոշմված Աստծո «կնիքը».
Դանիել 6-րդ գլխի մարգարեական վերլուծություն

Jeff Pippenger
2023-12-28

Աստծո «կնիքը», որը կարող է տեսանելի լինել, դրոշմվում է կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրի ժամանակ:

«Մեզանից ոչ մեկը երբեք չի ընդունի Աստծո կնիքը, քանի դեռ մեր բնավորությունների վրա մեկ բիծ կամ արատ կա: Մեզ է թողնված շտկել մեր բնավորությունների թերությունները, մաքրել հոգու տաճարը ամեն տեսակ պղծությունից: Այն ժամանակ վերջին անձրևը կթափվի մեզ վրա, ինչպես առաջին անձրևը թափվեց աշակերտների վրա Հոգեգալստյան օրը....»

«Ի՞նչ եք անում, եղբայրներ՝ ը, պատրաստության մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միավորվում են աշխարհի հետ, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում են գազանի նշանին: Նրանք, ովքեր անվատահ են իրենց անձի հանդեպ, ովքեր խոնարհեցնում են իրենց Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով՝ մաքրում են իրենց հոգիները, նրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում են Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրամանը հրապարակվի և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը կմնա մաքուր և անբիծ հավիտյան»: Վկայություններ, հատոր 5, 214, 216.

Դանիելը ստանում է այն կնիքը, որ կարելի է տեսնել, երբ նա գցվում է առյուծների գուրը, ուստի այդ գլուխը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքի հրամանագիրը:

Ապա այդ մարդիկ հավաքվեցին թագավորի մոտ և ասացին թագավորին. «Բմացի՛ր, ո՛վ թագավոր, որ մարերի և պարսիկների օրենքն այն է, թե այն հրովարտակը կամ կանոնը, որ թագավորը հաստատում է, չի կարող փոխվել»: Այն ժամանակ թագավորը հրամայեց, և Դանիելին բերեցին ու գցեցին առյուծների գուրը: Եվ թագավորը խոսեց ու ասաց Դանիելին. «Քո Աստվածը, Որին դու անդադար ծառայում ես, Նա կազատի քեզ»: Եվ մի քար բերվեց ու դրվեց գուրի բերանին, և թագավորը կնքեց այն իր մատանու կնիքով և իր մեծամեծների կնիքով, որպեսզի Դանիելի վերաբերյալ որոշումը չփոխվի: Դանիել 6:15–17.

Պատմությունը այնտեղ չի ավարտվում, սակայն այն ավարտվում է այնտեղ, որտեղ սկսվում է: Դանիելի գրքի վեցերորդ գլխի գիծը պատկերում է այն դաշնակցությունը, որը գլխավորապես առաջնորդվում էր հարյուր քսան իշխանների և երկու ստորին նախագահների կողմից, սակայն ներառում էր նաև խորհրդականներին, զորապետներին և կառավարիչներին: Հնգապատիկ դաշինքը կազմավորվեց՝ թագավորին խաբելու և Դանիելին հալածելու մղելու համար: Պատմությունն ավարտվում է նրանց դատաստանով, որովհետև նրանք պատկերում են այն առանձնահատուկ դատաստանը, որ տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ.

մի դատաստան, որն ուղղված չէ նրանց դեմ, ովքեր ներկայացնում են Դանիելին կամ թագավորին, այլ նրանց դեմ, ովքեր խաբեցին թագավորին:

Եվ թագավորը հրաման տվեց, և բերեցին այն մարդկանց, որ ամբաստանել էին Դանիելին, ու նրանց, նրանց զավակներին և նրանց կանանց նետեցին առյուծների գուրը. և առյուծները տիրացան նրանց ու փշրեցին նրանց բոլոր ոսկորները, նախքան նրանք կհասնեին գուրի հատակը: Դանիել 6:24:

Մարգարեական տեսարանում միշտ եկեղեցին է մոլորեցնում պետությանը, և վեցերորդ գլուխը նույնացնում է թագավորի դեմ գործադրված այդ խաբեությունը: Այն բանից հետո, երբ Աքաաբը Կարմեղոս լեռան վրա ականատես եղավ Աստծո զորության հզոր դրսևորմանը, Եղիան նրան անձրևի միջով առաջնորդեց ետ՝ դեպի Հեզաբել: Աքաաբը պատճառ չունեի կարծելու, թե Հեզաբելը տպավորված չի լինի Աստծո զորության այդ հզոր վկայությամբ, սակայն Աքաաբը խաբված էր Հեզաբելի՝ Եղիայի հանդեպ խոր արմատացած ատելության վերաբերյալ: Աքաաբի և Հեզաբելի հետ առձակատման մեջ գտնվող Եղիայի պատմությունը կրկին կրկնվում է Հովհաննես Մկրտչի (որը Եղիա էր), և Հերովդեսի ու Հերովդիայի պատմության մեջ:

Երբ իր ծննդյան օրը հարբած Հերովդեսը Սալոմեին (Հերովդիայի դստերը) խոստացավ իր թագավորության կեսը, նա չէր ակնկալում, որ Հերովդիան կպահանջի Հովհաննեսի գլուխը: Թագավորները՝ լինի դա Աքաաբը, Հերովդեսը թե Դարեհը, խաբվում են անմաքուր կնոջ կողմից՝ Հեզաբելի սուտ մարգարեների պարի միջոցով, կամ Հերովդիայի դստեր պարի միջոցով, կամ Դանիելի պատմության մեջ հնգակի դաշնակցության միջոցով: Պիղատոսը նույնպես խաբվեց ապականված քահանայության կողմից, որը ներկայացնում էր հրեական «եկեղեցին», իսկ եկեղեցին խորհրդանշում է կնոջ:

Խաբեությունը մարգարեական տեսարանի բնորոշ հատկանիշ է, և երրորդ Վայի իսլամը այն սուտն է, որ գործի է դրվում՝ վերջին օրերում վախի միջոցով Միավորված Ազգերի Կազմակերպությանը խաբելու համար: Թե՛ «խաբեությունը», թե՛ այն «սուտը», որ առաջ է բերում խաբեությունը, ճանաչված են Աստծո մարգարեական Խոսքում: Իսլամի դերը, ինչպես նաև այն, որ պապականությունը յոթ գլուխներից ութերորդ գլուխն է դառնում, արդեն իսկ ճանաչվել են որպես այն պատգամի մաս, որ վերջին օրերում բացվում է, այսինքն՝ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Ուստի Դանիելի գրքի վեցերորդ գլխում Դարեհի խաբեության բացահայտումը կազմում է այն պատգամի մի մասը, որից բաղկացած է Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը: Խաբեությունն այն տարրն է, որ լիովին բուժում է մահաբեր վերքը՝ այսպիսով հարություն տալով պապականությանը որպես ութերորդ և վերջնական թագավորություն: Դարեհի խաբեության մեջ երկու ուրացած նախագահներն ու հարյուր քսան իշխանները խաբեության դաշնակցության ներկայացուցիչներն են, որոնք հակադրվում են Դանիելին:

Հարյուր քսանը խորհրդանիշ է Պենտեկոստեին Աստծո աշակերտների:

Եվ այն օրերին Պետրոսը կանգնեց աշակերտների մեջտեղում և ասաց. (իսկ անունների թիվը միասին մոտ հարյուր քսան էր) Գործք 1:15.

Հոգեգալուստը նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքը, երբ կնիքը դրոշմվում է, և Դարեհին խաբած հարյուր քսան իշխանները կեղծ քահանայության խորհրդանիշն են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Թագավորին խաբողների երկու կարգ ներկայացված են երկու ուրացող նախագահներով և հարյուր քսան ուրացող իշխաններով: Երկու նախագահները դասվում են Դանիելի հետ, որը մարգարեն է: Դարեհին խաբող երկու դասերը ներկայացնում են կեղծ մարգարեների մի խումբ և ապականված քահանաների մի խումբ:

«Վա՛յ այն հովիվներին, որ կործանում և ցրում են իմ արոտի ոչխարներին»,— ասում է Տերը: «Ուստի այսպես է ասում Իսրայելի Տեր Աստվածը այն հովիվների դեմ, որ արածեցնում են իմ ժողովրդին. դուք ցրել եք իմ հոտը, քշել եք նրանց և չեք այցելել նրանց. ահա ես պիտի այցելեմ ձեզ ձեր գործերի չարիքի համար»,— ասում է Տերը: «Եվ ես պիտի հավաքեմ իմ հոտի մնացորդը բոլոր այն երկրներից, ուր նրանց քշել եմ, և պիտի վերադարձնեմ նրանց իրենց փարախները. և նրանք պիտի բազմանան ու աճեն: Եվ նրանց վրա պիտի կանգնեցնեմ հովիվներ, որոնք պիտի արածեցնեն նրանց. և նրանք այլևս չեն վախենա, չեն սարսափի, և ոչ մեկը չի պակասի»,— ասում է Տերը: «Ահա օրեր են գալիս»,— ասում է Տերը, «երբ Դավթին պիտի ծագեցնեմ արդար Շառավիղ, և մի Թագավոր պիտի թագավորի ու բարգավաճի, և երկրի վրա պիտի իրականացնի դատաստան և արդարություն: Նրա օրերում Հուդան պիտի փրկվի, և Իսրայելը ապահով պիտի բնակվի. և սա է նրա անունը, որով պիտի կոչվի՝ ՏԵՐԸ՝ ՄԵՐ ԱՐԴԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ: Ուստի, ահա օրեր են գալիս»,— ասում է Տերը, «երբ այլևս չեն ասի. “Կենդանի է Տերը, որ Իսրայելի որդիներին դուրս բերեց Եգիպտոսի երկրից”, այլ. “Կենդանի է Տերը, որ հանեց և առաջնորդեց Իսրայելի տան սերունդը հյուսիսային երկրից և բոլոր այն երկրներից, ուր ես նրանց քշել էի”. և նրանք պիտի բնակվեն իրենց երկրում»: Իմ սիրտը կոտրված է իմ ներսում մարգարեների պատճառով. իմ բոլոր ոսկորները դողում են. ես նման եմ հարբած մարդու և այն մարդու, որին գինին հաղթահարել է՝ Տիրոջ պատճառով և նրա սրբության խոսքերի պատճառով: Որովհետև երկիրը լի է շնացողներով. որովհետև երդմնագանցության պատճառով երկիրը սգում է. անապատի բարեբեր վայրերը չորացել են, և նրանց ընթացքը չար է, և նրանց զորությունը՝ անիրավ: Որովհետև թե՛ մարգարեն, թե՛ քահանան պղծված են. այո՛, նույնիսկ իմ տանը գտել եմ նրանց չարությունը»,— ասում է Տերը: «Դրա համար նրանց ճանապարհը նրանց համար պիտի լինի ինչպես սայթաքուն ուղիներ խավարում. նրանք պիտի մղվեն առաջ և այնտեղ պիտի ընկնեն. որովհետև ես չարիք պիտի բերեմ նրանց վրա, հենց նրանց պատժության տարում»,— ասում է Տերը: Երեմիա 23:1–12.

Երեմիայի «այցելության տարին» Դարեհին խաբած դավադիրների դատաստանն է: Մոտ մարգարեների և քահանաների դատաստանը մարգարեական Խոսքի թեմաներից է: Եվ ինչպես ապականված քահանայությունը Հռոմեական իշխանություններին Քրիստոսի դեմ դուրս բերեց և մոլորեցրեց, այնպես էլ Դանիել վեցերորդ գլխի դավադրությունը հենց այդ մարգարեական ճշմարտությունն է ներկայացնում:

Դանիելի հինգերորդ գլխի մարգարեական գծերը ներկայացնում են այն գործադիր դատաստանը, որ կիրակիի օրենքի ժամանակ իրականացվում է Հանրապետական եղջյուրի և Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներ ազգի վրա: Այդ դատաստանը կատարվում է երրորդ Վայի իսլամի միջոցով, որը թագավորության մեջ սողոսկել է անպահպան հարավային պարսպի միջով: Դանիելի երրորդ գլխում կիրակիի օրենքի գիծը ցույց է տալիս, որ հենց այդ ժամանակ Աստծո ժողովուրդը բարձրացվում է որպես դրոշ ամբողջ աշխարհի առաջ: Վեցերորդ գլուխը կենտրոնանում է նույն այդ պատմության մեջ սուտ մարգարեների վրա իրականացվող դատաստանի վրա:

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի պայմաններում ուխտադրուժ բողոքական եղջյուրը կազմված է երկու դասից՝ մեկը, որ պահպանում է կիրակին որպես երկրպագության օր, և մյուսը, որ գուր կերպով դավանում է, թե պահպանում է շաբաթը որպես երկրպագության օր: Հանրապետական եղջյուրի ներսում դրանց համապատասխաններն են Դեմոկրատ և Հանրապետական կուսակցությունները: Այս երկու ուխտադրուժ եղջյուրներից յուրաքանչյուրը Քրիստոսի ժամանակ նախապատկերվել էր սաղուկեցիներով և փարիսեցիներով: Դարեհի խաբեության մեջ հիշված երկու ուխտադրուժ նախագահներն ու հարյուր քսան քահանաները նույնպես ներկայացնում են բողոքականության ուխտադրուժ եղջյուրի այդ երկու կարգերը: Թեպետ պատմության կատարման ժամանակ նրանք իրականում քաղաքական գործիչներ էին, մարգարեական համատեքստը ցույց է տալիս, որ հենց ուխտադրուժ կրոնական իշխանությունն է, որ խաբում է պետությանը:

Կարմեղոս լեռան վրա պատկերված այս պատմությունը մատնանշում է կեղծ մարգարեների երկու դաս՝ Բահադի մարգարեները և պուրակի (Աշտարովթի) մարգարեները: Նրանք միասին խորհրդանշում են եկեղեցու և պետության միությունը, որովհետև Բահադը արական աստվածություն է, իսկ Աշտարովթը՝ իգական աստվածություն: Եղիան ի վերջո մահապատժի ենթարկեց Կարմեղոս լեռան կեղծ մարգարեներին, ճիշտ այնպես, ինչպես Դանիելի վեցերորդ գլխում հիշված դաշնակիցները զցվեցին առյուծների գուրը:

Եվ Եղիան նրանց ասաց. «Բռնեցե՛ք Բահադի մարգարեներին. նրանցից ոչ մեկը թող չփախչի»: Եվ բռնեցին նրանց. և Եղիան նրանց իջեցրեց Կիսոն հեղեղատի մոտ և այնտեղ սպանեց նրանց: Գ Թագավորաց 18:40:

Նույն Կարմեղոս լեռան պատմության մեջ, որը ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչի կողմից, խաբող գորությունը դուստրն է: Երկու պատմություններն էլ խաբեբաներին ներկայացնում են որպես պարողների՝ թե՛ իրենց զոհաբերության շուրջ Կարմեղոս լեռան վրա, թե՛ Հերովդեսի հարբած ծննդյան խնջույքի ժամանակ, որտեղ Սողոմեն կատարեց իր խաբեության պարը: Այս երկու գծերը միասին բացահայտում են եկեղեցու և պետության այն միությունը, որը լիովին կազմավորվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և որ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների ուխտադրուժ եկեղեցիները Հերովդիայի դուստրերն են, իսկ նա՝ Հեզաբելը, և երկուսն էլ ներկայացնում են կաթոլիկությունը: Հերովդեսի ծննդյան օրը նշում է երկրի գազանի վեցերորդ թագավորության ավարտը, բայց միաժամանակ նաև նշում է Աստվածաշնչյան

մարգարեության յոթերորդ թագավորության (Միավորված ազգերի կազմակերպության) ծնունդը:

Հերովդեսը հենց Սալոմեին տված խոստման մեջ համաձայնում է Սալոմեին տալ իր թագավորության կեսը՝ ցույց տալով, որ յոթերորդ թագավորությունը ներկայացնում է կիսով չափ եկեղեցու և կիսով չափ պետության միացություն: Թագավորությունը սկսվում է այն ժամանակ, երբ Հովհաննեսի գլուխը հանձնվում է Հերովդիային: Այդ պատճառով էլ յոթերորդ թագավորությունը Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում ներկայացված է որպես կարճ ժամանակով շարունակվող: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ է, որ եռակի միությունը հաստատվում է, որովհետև այնտեղ տասը թագավորները համաձայնում են իրենց կարճատև թագավորությունը տալ գազանին մեկ «ժամի» համար: Այդ մեկ «ժամը» Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի «ժամ» է, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում և ավարտվում, երբ Միքայելը կանգնում է:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ մեկ ժամ գազանի հետ: Սրանք մեկ միտք ունեն և իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին: Սրանք պատերազմ պիտի մղեն Գառան դեմ, և Գառը պիտի հաղթի նրանց, որովհետև Նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը. և նրանք, որ Նրա հետ են, կանչված են, ընտրված և հավատարիմ: Հայտնություն 17:12–14.

Տասը թագավորները, որոնց ներկայացնում է Հերովդեսը, յոթերորդ թագավորության ծննդյան օրը համաձայնվում են իրենց թագավորության կեսը տալ գազանին՝ Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ, որը ներկայացված է որպես «մեկ ժամ»: Այդ «ժամին» ձեռագրությունը գրվում է Բաղդասարի պատիին: Այդ «ժամին» Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեղնագոն նետվում են հնոցի մեջ և բարձրացվում են ամպի մեջ, ինչպես Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները: Եռակի միությունը ձևավորվում է այն խաբեությամբ, որ գործադրում է երկրի գազանը, որը մարդկանց աչքի առաջ կրակ է իջեցնում երկնքից:

Եվ տեսա մի այլ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը նրա առաջ, և երկրի վրա եղողներին ու նրա բնակիչներին ստիպում է երկրպագել առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվել էր: Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց աչքի առաջ անգամ երկնքից կրակ է իջեցնում երկրի վրա, և մոլորեցնում է երկրի բնակիչներին այն նշաններով, որ նրան տրված էր գործել գազանի առաջ՝ ասելով երկրի բնակիչներին, որ պատկեր կանգնեցնեն այն գազանին, որ սրից վերք էր ստացել և կենդանի մնացել էր: Հայտնություն 13:11–14.

Աշխարհը խաբվում է ոչ այնքան հրաշքներով, որքան «այդ հրաշքների միջոցներով», որոնք նա իշխանություն ուներ կատարելու: «Այդ հրաշքների միջոցները» արտահայտությունը հավելյալ դարձվածք է, սակայն այն հրաշքների վրա է դնում ճիշտ շեշտադրումը, որը պետք է ուշադիր նկատվի: Կարևոր է հասկանալ, թե ինչ կերպ է

կեղծ պատգամը (երկնքից իջնող կրակը) խաբում աշխարհին, որովհետև այժմ մենք գտնվում ենք հենց այն պատմական ժամանակաշրջանում, երբ երկրագնդի բնակչությունները ենթարկվում են հիպնոսացման մի «տեղեկատվական գերձանապարհի» միջոցով, որը վերահսկվում և շահարկվում է երկրի գլոբալիստ վաճառականների կողմից: Այդ թեման կթողնենք հետագա հոդվածների համար, սակայն այժմ պարզապես նշում ենք, որ Դարեհի դեմ գործադրված նախագահների և իշխանների խաբեությունը հատուկ մարգարեական թեմա է, որը պարունակում է մի քանի փոխկապակցված տարրեր, որոնք պետք է ճանաչվեն:

Եռակի միությունը համախմբվում է Սալոմեի զգայական պարի խաբեությամբ՝ Հերովդեսի ծննդյան խնջույքի ժամանակ իշխանավորների առջև: Այն խաբեությունը, որ պարտադրվեց Պիղատոսին, երկակի բնույթ ուներ, այն է՝ մեղադրանքը, թե Քրիստոսը պետական իշխանության դեմ խռովություն էր հարուցում և խթանում, և նաև՝ որ Նա հայհոյում էր կրոնական իշխանության դեմ: Այդ պատմության մեջ երեք հակառակորդներ միավորվեցին: Հռոմեական իշխանությունը (պետությունը), Բարաբբասը՝ կեղծ Քրիստոսը (սուտ մարգարեն), և ուրացող հրեական եկեղեցին (զազանը): Ուրացող եկեղեցին խաբեց հռոմեական իշխանությանը (պետությանը)՝ խռովության և հայհոյության երկակի սուտ մեղադրանքով:

Երբ Դարեհը վերջապես արթնանում է իր խաբողների դրդապատճառների վերաբերյալ, նա հարկադրված է Դանիելին զցել առյուծների գուրբ: Դանիելը խախտեց պետության օրենքը՝ Աստծո օրենքին իր հնազանդությամբ: Դարեհին ներկայացված սուտը գործադրվեց Դարեհի հպարտությունը բարձրացնելով, և այդպիսով նրան խոչընդոտելով ճանաչելու իր խաբողների դրդապատճառները: Դանիելի և առյուծների գուրբի պատմության մեջ սուտն ու խաբեությունը Աստծուն հնազանդվելը ներկայացնում են որպես հայհոյություն և խռովություն, ինչը նույն երկկողմանի խաբեությունն էր խաչի դեպքում, և խաչի ճանապարհային նշանը համընկնում է կիրակնօրյա օրենքի ճանապարհային նշանի հետ:

Կրոնական խաբող իշխանության պատիժը աստվածաշնչյան մարգարեության թեմա է, ինչպես նաև այն փաստը, որ կրոնական իշխանությունը մոլորեցնում է պետական իշխանությանը:

«Ժողովուրդը տեսնում է, որ խաբված է եղել: Նրանք միմյանց են մեղադրում, թե իրենց կործանման են առաջնորդել. սակայն բոլորը միանում են իրենց ամենադառն դատապարտությունը սպասավորների վրա թափելու մեջ: Անհավատարիմ հովիվները մարգարեացել են հաճելի բաներ. նրանք իրենց ունկնդիրներին առաջնորդել են Աստծո օրենքը անվավեր համարելու և հալածելու նրանց, ովքեր կկամենային այն սուրբ պահել: Այժմ, իրենց հուսահատության մեջ, այս ուսուցիչները աշխարհի առաջ խոստովանում են իրենց խաբեության գործը: Բազմությունները լցվում են կատաղությամբ: «Մենք կորա՛ծ ենք,— աղաղակում են նրանք,— և դուք եք մեր կործանման պատճառը»: Եվ նրանք դառնում են կեղծ հովիվների դեմ: Հենց նրանք, ովքեր մի ժամանակ առավել շատ էին հիանում նրանցով, նրանց վրա պիտի արտաբերեն ամենասոսկալի անեծքները: Հենց այն

ձեռքերը, որոնք մի ժամանակ նրանց դափնիներով էին պսակում, պիտի բարձրանան նրանց կործանելու համար: Այն սրերը, որոնք պետք է սպանեին Աստծո ժողովրդին, այժմ գործադրվում են նրանց թշնամիներին ոչնչացնելու համար: Ամենուրեք կա կռիվ և արյունահեղություն»: Մեծ պայքարը, 655:

Փորձության ժամանակաշրջանի ավարտից հետո հարձակվում են կրոնական առաջնորդների վրա, որովհետև նրանց հոտերը գիտակցում են, որ իրենք խաբվել էին կրոնական առաջնորդների կողմից տարածված ստով: Նախագահներն ու իշխանները, իրենց ընտանիքների հետ միասին, բոլորը կրում են նույն հատուցողական դատաստանը այն ստի համար, որ իրենք տարածեցին: Երբ Եդիան Կարմեղոս լեռան վրա սպանեց սուտ մարգարեներին, նույն այդ հատուցումն է ներկայացված Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» մեջ, երբ «յոթ հազար» կործանվում են:

Եվ նույն ժամին եղավ մի մեծ երկրաշարժ, և քաղաքի տասներորդ մասը փլվեց, և երկրաշարժից սպանվեցին մարդկանցից յոթ հազար հոգի. իսկ մնացածները սարսափեցին և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն: Հայտնություն 11:13.

Ֆրանսիական հեղափոխության մեծ երկրաշարժի կատարման մեջ սպանված յոթ հազարները ներկայացնում էին Ֆրանսիայի թագավորականությունը: Մեծ երկրաշարժի «ժամին», այսինքն՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, սպանվող յոթ հազարները ներկայացնում են Յոթներորդ օրվա ադվենտիստներին, ովքեր խոնարհվում են Հռոմի առաջ, որովհետև միայն նրանք, ովքեր հասկանում են Յոթներորդ օրվա Շաբաթի պատասխանատվությունը, Կիրակնօրյա օրենքի հասնելիս ստանում են գազանի նշանը:

«Շաբաթի փոփոխությունը հռոմեական եկեղեցու իշխանության նշանը կամ դրոշմն է: Նրանք, ովքեր, հասկանալով չորրորդ պատվիրանի պահանջները, ընտրում են ճշմարիտ Շաբաթի փոխարեն պահել կեղծ շաբաթը, այդպիսով պատիվ են մատուցում այն իշխանությանը, որի կողմից միայն այն պատվիրված է: Գազանի դրոշմը պապական շաբաթն է, որը աշխարհն ընդունել է Աստծո կողմից սահմանված օրվա փոխարեն:»

«Բայց գազանի նշանը ընդունելու ժամանակը, ինչպես նշանակված է մարգարեության մեջ, դեռ չի եկել: Փորձության ժամանակը դեռ չի հասել: Ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ՝ չբացառելով անգամ Հռոմեական կաթոլիկ համայնքը: Ոչ ոք չի դատապարտվում, մինչև որ ստացած չլինի լույսը և չտեսնի չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Բայց երբ դուրս գա կեղծ շաբաթը պարտադրող հրամանագիրը, և երբ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը զգուշացնի մարդկանց գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, այն ժամանակ կեղծի և ճշմարիտի միջև սահմանագիծը հստակորեն կքաշվի: Այդժամ նրանք, որ դեռ կշարունակեն մնալ հանցանքի մեջ, կստանան գազանի նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի մեջ:»

«Մենք արագ քայլերով մոտենում ենք այս ժամանակաշրջանին: Երբ բողոքական եկեղեցիները միավորվեն աշխարհիկ իշխանության հետ՝ կեղծ կրոնը պահպանելու

համար, որին հակառակվելու պատճառով նրանց նախահայրերը կրել են ամենադաժան հալածանքները, այն ժամանակ պապական շաքաթը կպարտադրվի եկեղեցու և պետության միացյալ իշխանությամբ: Կլինի ազգային հավատությանը, որը կավարտվի միայն ազգային կործանումով»: Bible Training School, February 2, 1913.

«յոթ հազար»-ը, որոնք տապալվում են մեծ երկրաշարժի «ժամին», այսինքն՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, նաև զուգահեռվում են այն «յոթ հազար»-ի հետ, որոնք Եդիայի օրերում հրաժարվեցին խոնարհվել Հեզաբելի առաջ:

Բայց Ես Ինձ համար թողել եմ Իսրայելում յոթ հազար մարդ, բոլոր այն ծնկները, որ Բահադի առաջ չեն խոնարհվել, և ամեն մի բերան, որ նրան չի համբուրել: Գ Թագավորաց 19:18:

Յոթ հազարին վերաբերող առաջին հիշատակումը նույնացնում է մի հավատարիմ խումբ, որ հրաժարվեց խոնարհվել Հեզաբելի առաջ, իսկ վերջին հիշատակումը ներկայացնում է մի մնացորդ, որ խոնարհվում է Հեզաբելի առաջ: Երբ պապականությունը նվաճում է փառավոր երկիրը (Հայտնություն տասներեքի երկրի գազանը), կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, մի դաս «տապալվում է», իսկ մեկ այլ դաս փրկվում է Բաբելոնի իշխանության ձեռքի վերահսկողությունից, որովհետև այդ ժամանակ սկսվում է Բաբելոնից դուրս գալու լուրը:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիներից գլխավորները: Դանիել 11:41:

«Երկրներ» բառը հավելյալ բառ է, որովհետև Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ շատ երկրներ չեն «տապալվում», այլ շատ առանձին Յոթերորդ Օրվա Աղվենտիստներ են տապալվում, քանի որ այդ պահին միայն նրանք են պատասխանատու համարվում երրորդ հրեշտակի լույսի հանդեպ: Նրանք են «շատերը», որովհետև նրանք էին նրանք, որ կոչված էին լինելու Աստծո կնիքը ստացողների շարքում, սակայն մերժեցին այդ կոչումը:

Եվ նա նրան ասաց. «Բաբելոն՝ անհաղթ, ինչպե՞ս այստեղ մտար՝ հարսանեկան զգեստ չունենալով»: Եվ նա պապանձվեց: Այն ժամանակ թագավորը ծառաներին ասաց. «Կապեցե՛ք նրա ձեռքերն ու ոտքերը, տարե՛ք նրան և զցե՛ք արտաքին խավարը. այնտեղ կլինի լաց և ատամների կրճտում»: Որովհետև շատերն են կոչված, բայց քչերն՝ ընտրված: Մատթեոս 22:12–14.

Դանիելի գրքի վեցերորդ գլխում իշխանների և նախարարների խաբեությունը նույնացնում է այն կրոնական իշխանության պատիժը, որը մոլորեցնում է պետական իշխանությանը:

Եվ թագավորը հրամայեց, և բերեցին այն մարդկանց, որոնք ամբաստանել էին Դանիելին, և նրանց զցեցին առյուծների գուրը՝ նրանց, նրանց որդիներին և նրանց կանանց. և առյուծները հաղթեցին նրանց ու փշրեցին նրանց բոլոր ոսկորները,

նախքան նրանք կհասնեն զուրի հատակին: Դանիել 6:24.

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Դանիելի գիրքը:

Եվ էլ ի՞նչ ասեմ. որովհետև ժամանակը ինձ չի բավականացնի պատմելու Գեդեոնի, Բարակի, Սամսոնի, Հեփթայի, ինչպես նաև Դավթի, Սամուելի և մարգարեների մասին, որոնք հավատքով հնազանդեցին թագավորություններ, գործեցին արդարություն, ստացան խոստումները, փակեցին առյուծների բերանները: Եբրայեցիս 11:32, 33.